

[Jørgen Peder Hansen.]

står respekt om. Det synes jeg nok er mere vigtigt at få fortalt den danske befolkning end bare dette med laksko og cocktailparties. Der skal altså lyde en tak til de mennesker, som beskæftiger sig daglig med disse opgaver i FN.

Den traditionelle fremstilling af problemet har hidtil gået på, at FN nærmest har været lammet af, at de to supermagter bilateralt har klaret problemerne uden FNs medvirken, og det er sådan set også en kendsgerning, når vi ser på udviklingen igennem de senere år. Frygten for andre states komplicerende indflydelse i det øjeblik, man overlod problemerne til verdensorganisationen, og den tilskyndelse til at anvende vetoretten, som kunne ligge for de permanente medlemmer af sikkerhedsrådet, har bidraget til, at USA og Sovjetunionen selv har prøvet på at ordne problemerne indbyrdes hen over hovedet på den øvrige del af verden. Men verdensbilledet — ministeren var inde på det, og jeg kan dele de synspunkter, som ministeren gjorde sig til talsmand for — er ved at skifte karakter, og selv om de to store fortsat er meget store og meget stærke i forhold til alle andre, er det hidtidige billede af en bipolar regeret verden ved at blive afløst af en mere kompliceret tilstand. Kina er, som jeg har nævnt det tidligere, nu med i det store verdenssamfund, med i FN; de tæller stærkt med i den ændring, der præger billedet i øjeblikket.

Vesteuropas placering internationalt set, i denne sammenhæng økonomisk, er en ting, som er helt oplagt, og som også præger udviklingen; ikke mindst må vi have lov til at sige, at hele den tredje verden, u-landene, nu melder sig med stærke krav både politisk, økonomisk osv. over for den udviklede, den rige del af verden. Dette er naturligvis med til at skabe nye muligheder også for FN, for her har man altså stadig væk et sted, hvor man kan mødes. Stormagterne, supermagterne, kan ikke selv trække alle beslutninger fremover, uanset om de er enige eller ej; de er nødsaget til at erkende denne udvikling i verden.

Jeg vil som sagt gerne takke ministern endnu en gang for den redegørelse, vi har fået, og bare slutte med at sige, at vi her i landet stadig væk må koncentrere vores udenrigspolitik om de fire hovedhjørneste-

ne: De Forenede Nationer, vores samarbejde i Norden, inden for EF og inden for NATO. FN kan efter al sandsynlighed påregne en styrket stilling i det internationale billede. Norden er uhyre vigtig for os som en platform, når vi skal ud i Europa og medvirke til at løse nogle af de problemer, der kommer til os herfra. Det er vigtigt for os, og det er vigtigt for den øvrige del af Norden; derfor er det vigtigt, at vi mest muligt udbygger dette nordiske samarbejde og sætter på det.

Men det er også vigtigt, at vi erkender mulighederne inden for De økonomiske Fællesskaber, for her har vi en fremtid, her har vi muligheder for at opnå noget af det, som vi politisk har sigtet efter, løsninger, som vi har sigtet på. For at dette kan foregå, mener jeg, det også er nødvendigt, at vi fastholder vores forhold til NATO som en forudsætning for, at det andet kan lykkes. Der skal ske ændringer, og der sker ændringer med megen hast. Jeg synes, at når man ser ud over verden i øjeblikket, kan man nok blive traurig over at lægge mærke til udviklingen i store dele af denne verden, i Afrika, i Sydamerika, mange steder i Sydøstasien. Men der er også oplivende træk, vi skal bare ikke overvurdere dem; der er visse lyse træk i hvert fald i udviklingen for vores del, og det har vi da lov at notere også på en dag, hvor vi her i folketinget drøfter den udenrigspolitiske situation.

Tak til udenrigsministeren.

Knud Østergaard: Så sluttede krigen i Vietnam, eller gjorde den alligevel ikke? Jo, den sluttede for Amerikas vedkommende, men mellem vietnameserne raser den stadig væk, og der er nok desværre ingen grund til at tro, den vil holde op. Jeg har aldrig troet, at den krig kunne vindes militært, og det har jeg givet udtryk for for mange år siden. Mit parti har været enig med skiftende regeringer i, at kun en politisk løsning kunne afslutte krigen. Nu har vi fået en politisk løsning, men vi er meget, meget bange for, at det er en løsning, som ikke kan holde. Har man læst Ho Chi Minhs og general Giaps bøger om guerillakrig og målene for kampene i Indokina, er der ingen tvivl om, at målet er erobring af hele Sydvietnam.

Hvis nu udenrigsministeren skal være ganske ærlig, har han så ikke den samme